

Láska v běhu

Suzie Tullett

„**A** co ty? Povídej,“ pobídla Hannah Mel, když spolu čekaly, až se Liv vrátí od barového pultu. Poté, co se kamarádkám svěřila, že si jako paní svého času nevede moc úspěšně, a poslechla si nečekanou novinku ohledně Liv, ji napadlo, že je teď řada na Mel, aby jí povyprávěla, co je u ní nového. Měla taky nový vztah, a protože se o tom v práci skoro každý den bavily, Hanně se po těch rozhovorech stýskalo a chtěla vědět, jak se ta záležitost vyvíjí.

„Dobré,“ odpověděla Mel vyhýbavě. „Znáš to.“

Hannah nad jejím nedostatkem nadšení přimhouřila oči. Mel obvykle nemluvila stručně a Hannah pocítila jisté obavy. „A Russel?“ zeptala se rozhodnutá vyzvědět víc. „U něj taky dobré?“

Pouhá zmínka jeho jména jindy stačila k tomu, aby se Mel rozzářila, ale tentokrát se tvářila sklesle. „V pohodě.“

Hannah byla čím dál ustaranější. „Víš, že mi můžeš všechno říct, že jo?“

„Jo, vím.“

Hannah do ní štouchla. „Tak ven s tím.“

Mel ustoupila. „Když už to musíš vědět, ještě pořád mě ani nepožádal o videohovor, natož aby mě pozval na rande. Trouším jednu narážku za druhou a pořád nic.“ Smutně si povzdechla. „Začínám si dělat starosti, že možná není to, za co se vydávám.“

Hannah s ní soucítila. Její kamarádka se s Russelem seznámila přes chat room a to, co bylo na začátku společná láska dvou lidí ke starým filmům,

brzy přerostlo v hlubší a osobnější vztah. Hannah Mel pohlédla po paži, chápala její obavy. Sama si se dvěma dospívajícími dětmi udělala průzkum bezpečí na netu a zjistila, že je tam spousta podivných lidí, kteří si vytvářejí fiktivní osobnost a vlastně se nedá zjistit, kdo mluví pravdu a kdo jen tak balamutí. Teď ale nebylo vhodné, aby to Mel připomínala, uvědomila si Hannah. Kamarádka se tvářila už tak dost znepokojeně. „Proč to nenavrhněš ty?“ zeptala se raději. „Místo toho chození kolem horké kaše se ho rovnou zeptej.“

Mel na ni vyděšeně pohlédla. „To bych nemohla.“

„Proč ne?“

„Co kdyby odmítl?“

Hannah nikdy nechápala, proč má Mel ve vztahu k mužům tak nízké sebevědomí. Ona sama se ani patnáct let po porodu nezbavila mateřského břicha a dala by cokoli za její dokonalou postavu a proporce Marilyn Monroe. Mel byla nádherná a samozřejmě taky chytrá, vtipná a temperamentní. Russel, pokud se tak doopravdy jmenuje, ji možná osobně neviděl, ale už jen z jejích slov musel poznat, jaké má štěstí. „A kdyby souhlasil?“

Mel zavrtěla hlavou. „Nemůžu to riskovat. Kdybych na něj příliš tlačila, nemusel by se víckrát ozvat. Možná si myslíš, že jsem slaboch, ale Russel se mi opravdu líbí. Nejsem si jistá, jestli bych to bez našeho večerního chatování zvládla.“

„Kdyby ses zeptala, aspoň...“

Mel jí skočila řeči. „Budu o tom přemýšlet, jo?“

Hannah ustoupila, věděla, kdy je na čase zmlknout. Rozhodně nechtěla Mel nutit k něčemu, do čeho se jí nechtělo. „Fajn.“

Mel ukázala k barovému pultu, odkud se k nim blížila Liv. „Prosím, nic jí neříkej,“ zašeptala. „Já teď možná neprožívám lásku, ale to neznamená, že bych jí chtěla kazit radost.“

Hannah sledovala, jak se Mel napřimuje a nasazuje radostný výraz, a říkala se jejím příkladem. Tohle byla další věc, kterou jí mohla připsat k dobru. Vždycky se ohlížela na druhé a upřednostňovala spíš jejich než svoje zájmy.

Liv postavila na stůl před ně tácek s pitím a zazubila se. „Jen co jsem odešla, našla jsem řešení!“

„Řešení čeho?“ zeptala se Mel.

Liv jim podala sklenice. „Našich potíží s dobročinností.“

„Nevěděla jsem, že nějaké máme,“ namítla Hannah.

„Teď už ne.“ Liv položila na stůl tři barevné letáky, které měla dosud zastrčené v podpaží. „Tohle jsem našla u baru vedle jedné z plechovek na příspěvky.“ Dva dala kamarádkám a poslední si nechala pro sebe. „Mají jich tam hromadu.“

Liv se usadila a Hannah se dala do čtení. „Prosím, řekni mi, že je to žert.“

Liv na ni nevěřičně pohlédla. „Vůbec ne.“

„Á, sponzorovaný běh.“ Mel se rozzářily oči. „To zní jako legrace.“

Hannah na ni zírala, nejistá, co to s ní je. Mel se s vyhlídkou na fyzickou námahu vrátila do obvyklého radostného rozpoložení, ale slova *legrace* a *běh* přece nepatří do jedné věty.

„Netvař se tak ustaraně, Hanno,“ řekla Liv. „Je to jen pět kiláků a jsme všechny zdravé a fit.“

Hanně připadalo, že se kamarádky pomátly. „Mluv za sebe. Liv, je to pět kiláků přes kopec a údolí. Podívej, koná se to ve Wethersham Hall.“ Hannah navštívila Wethersham Hall bezpočtukrát. Když Beth a Archie vyrůstali, bylo to jedno z jejich oblíbených piknikových míst. Nacházel se tam rozlehlý park a podle mapky v letáčích vedla trasa běhu převážně přes jeho lesnatou část. V tom terénu nebylo snadné ani jít, natož vyvíjet větší rychlost.

Mel se tvářila čím dál nadšeněji. „Pochlubila jsem se někdy, že jsem se ve škole stala držitelkou rekordu v běhu na dlouhou trať?“

„Ne,“ řekla Liv. „To je fantastické.“

„Bylo mi šestnáct a ten školní rekord ze Saint Hilda dodnes nikdo nepřekonal. Musíte si pamatovat, dámy, že nejdůležitější je správně dýchat.“ Podívala se z Liv na Hannu. „Když se tohle naučíte, myslím, že to zvládneme levou zadní.“

Hanně se nechtělo věřit, že ohledně mužů si Mel vůbec nevěří, ale co se týče běhu, sebejistota z ní přímo číší. Když ji poslouchala, nevěděla, jestli jí má být nevolno, nebo cítit obdiv.

Stočila pohled na svoje ochablé břicho a pak se zadívala na obrázky doprovázející text letáku. Zíraly na ni samé sportovní typy s číslovými náprsenkami, lidé zářící štěstím. „To, že jste mě nikdy neviděly běhat, má svůj důvod, víte?“ Už jen při tom pomýšlení ji polévalo horko, byla zpocená a udýchaná.

„Je to až za čtyři týdny, Hanno, podívej.“ Liv ukázala na datum běžeckého závodu.

„To snad něčemu pomůže?“

Liv její protesty ignorovala. „Máme spoustu času na trénink. A beztak nemáš nic jiného na práci, ne? Beth a Archie jsou ve Francii.“

„Už ani nemusíš nic dělat v domě a máš nakoupeno“ Mel Hanně připomněla, k čemu se před chvílí přiznala.

Hannah si představila, jak se všechny tři v parku u Wethersham Hall připravují na běh. Vysoká a štíhlá Liv v elastickém běžeckém úboru a luxusních sportovních botách vypadala jako ztělesnění dobré kondice. Mel se zavřenýma očima prováděla jogínská dechová cvičení a pak chvíli poskakovala a protahovala se, aby se rozehrála. Když byl závod zahájen výstřelem z pistole, Hannah ještě ani nedala nohu na startovací blok. Než se vzpamatovala, Liv a Mel mizely v dálce a ona se vlekla za nimi, supěla, funěla a jen s námahou zvedala nohy.

„Tak co?“ zeptala se Liv. „Jdeme všechny do toho?“

Hannah se podívala na radostně se tvářící Liv a Mel. „Já myslela, že jste moje kamarádky.“

Hannah dala jasně najevo, že se běhu nezúčastní, a pak se hovorům s Mel a Liv vyhýbala. Snažily se ji přemluvit textovkami, ale nedala se. S vybíráním peněz souhlasila, ale nehodlala kvůli tomu běhat. Jak je to vůbec mohlo napadnout? Jeden by myslel, že ji ty dvě vůbec neznají.

Zvedla z kuchyňské linky mobil, potřásla hlavou nad jejich neodbytností, nechala tu záležitost být a zamířila do obýváku. Usadila se na pohovce, opřela telefon o okrasnou mísu na stolku, několika fuknutími zahájila videohovor a udělala si pohodlí. Od chvíle, kdy vstala z postele, domlouvala vhodný čas a očekávala, že si konečně popovídá s Beth a Archie. Doufala, že uvidí jejich šťastné obličejce a vyslechne si vyprávění o tom, co prožívají.

Telefon vyzváněl a Hannah se podívala na hodiny na krbové římsce. Bylo přesně deset dopoledne britského času, což znamenalo, že na jihu Francie je jedenáct. Nechápal, proč se nikdo neozývá. Carl ji ujistil textovkou, že Beth a Archie budou čekat na telefonát. Ukončila hovor a místo Bethina čísla zadala číslo Archieho. Jelikož se pořád nic nedělo, otráveně protáhla obličej a řekla si, že do třetice všeho dobrého zkusí zavolat Carlovi.

Když už se to chystala vzdát, na displeji se najednou objevil jeho obličej. „Hanno,“ řekl, jako by ho překvapilo, že ji vidí. „Je všechno v pořádku?“

Zamračila se. To se Carlovi nepodobalo zapomenout na něco dohodnutého. Ze zkušenosti věděla, že je v tomto směru naprosto spolehlivý. „Zrovna se chci zeptat na totéž.“

Zatvářil se zmateně, ale pak mu svitlo. „Jo, jasně. Chtěla sis popovídat s Beth a Archiem. Promiň, měl jsem si to zapamatovat.“

„Jo, tos měl. Jsou tam?“

„Ráchají se v bazénu. Vydrž chvíli, dojdu pro ně.“

Carl podepřel svůj mobil a podle toho mála, co Hannah viděla, byla jejich pronajatá vila senzační. Při pohledu na zdi obílené vápnem a trámy z tmavého dřeva předpokládala, že k nim patří podlaha z přírodního kamene. Do místnosti proudilo světlo a Hannah usoudila, že velké prosklené dveře vedou na dvůr, kde je bezpochyby dokonalý prostor k sezení a bazén.

Skoro cítila vůni levandule, která tam proudí v teplém ranním větříku, a vsadila by se, že má dům světle modré okenice tvořící dokonalé pozadí pro jídelní stůl ze dřeva, který je vyšisovaný od slunce a posadí se k němu přinejmenším šest lidí. „To si tak někdo žije,“ podotkla ve chvíli, kdy zaslechla blížící se děti.

Tak trochu doufala, že se po ní Beth a Archiemu stýská stejně, jak jí po nich. Z jejich hovoru ale vyrozuměla, že jim nechybí.

„Nechce se mi věřit, že už je tolik hodin,“ říkala Beth. „Doufám, že nás nebude dlouho zdržovat. Ještě se před obědem musíme osprchovat.“

„Na sprchování kašlu,“ odpověděl Archie. „Mám hrozný hlad.“

„Fuj, jsi nechutný,“ kárala ho Beth.

Hannah si pomyslela, že to je klasika, když syn myslí jen na žaludek. Byl v tom věku, kdy každou chvíli zamíří automaticky k ledničce a jí jako bezedný. „Nebojte,“ řekla Hannah, jakmile se ukázali na displeji a usadili se. „Chci se jen ujistit, že jste oba naživu a máte se fajn.“

„Promiň, mami, tos neměla slyšet,“ omlouvala se Beth. „Máme totiž zamluvený stůl v La Mayssa.“ Kulila oči a při řeči šermovala rukama, aby bylo jasné, že La Mayssa je parádní podnik. „Je to ve Villefranche-sur-Mer a bude tam senzační výhled na Středozemní moře.“

Archie se taky tvářil ohromeně. „Vážně, mami, po těch restauracích, kam chodíme, už nikdy nejdu jíst do Pizza Hut.“

Hannah si je prohlížela a byla ráda, že se Carl řídil jejími pokyny ohledně opalovacího krému. Beth ani Archie neměli kůži v barvě vařených raků, jejich pleť jen získala teplý zlatavý nádech. Dceřiny dlouhé vlasy a synovy

krátké kudrny vypadaly jako políbené sluníčkem. Se širokými úsměvy a rozzářenýma očima působili zdravě a šťastně. Francouzský jih jim evidentně svědčil.

„Domů se nevrátím,“ prohlásila Beth. „Je to tady super. Včera jsme jeli do Cannes, tam co jsou filmové festivaly, ale na to kašli. Mají tam hned u pláže promenádu, jmenuje se La Croisette. Je tam asi tak milion obchodů s luxusními značkami.“ Celá se zasnila. „Gucci, Chanel, Dior, Louis Vuitton... jsou tam všechny. Nic takového jsem ještě neviděla. A Monica taky ne,“ dodala znovu zpátky v realitě. „Už jsem jí a tátovi řekla, co chci k Vánocům.“

Hannah si představila, jak Beth a Monica nadšeně chodí z jednoho exkluzivního obchodu do druhého, a projel jí záchvěv žárlivosti. Beth radikálně odmítala jít s Hannou nakupovat oblečení, aby jí při tom nikdo neviděl. Máma podle jejího názoru nebyla dost cool. „Co na to táta? Je teprve srpen.“

„Prý o tom s Monicou budou uvažovat.“

Páni, to jsou mi věci, pomyslela si Hannah. S Carlem a Monicou je to *fakt* vážné. Nejenže do prosince zbývá ještě řada měsíců, ti dva mají v úmyslu nadělovat společně dárky.

„A ty?“ zeptala se Hannah Archieho. Věděla ze zkušenosti, že brousit po obchodech, ať už značkových nebo ne, nepatří k synovým oblíbeným kratochvílím. „Copak jsi dělal, zatímco tvoje sestra spřádala plány?“

„Šli jsme s tátou omrknout přístav. Mami, nevěřila bys, kolik je tam senzačních jachet. A patří hodně důležitým lidem. Většinou mají ochranku, která hlídá lávku. Když chce někdo na palubu, musí mu to dovolit, jinak se tam nedostane, víš?“

„Táta říkal, že si někdy možná pronajmeme loď,“ ozvala se Beth.

„Ale ne jako ty, co jsme viděli v Cannes, pochopitelně.“

„Pochopitelně,“ přitakala Hannah. Těšilo ji vidět je rozesmáté a vědět, že se opravdu baví.

Beth zvažněla. „Ale nejsem si jistá, jestli by se ti tady líbilo, mami.“

Hannah na dceru udiveně pohlédla. Netušila, co ji k té úvaze přimělo.

„Všechno je tady hrozně nóbl. Luxusní, chápeš.“

„Taky se umím hodit do gala.“ Hannah se podívala na svoje džíny a tričko. „Když je to zapotřebí.“

Beth vytáhla obočí. „Mami, nenosíš skoro žádný make-up a nechodíš ke kadeřníkovi. Kabelku Prada bys nepoznala, ani kdyby tě s ní praštili do hlavy.“

Hannah nemohla popřít, že má Beth pravdu.

„Všichni ve Francii jsou tak přátelští,“ přisadil si Archie.

„Já snad ne?“ zeptala se čím dál dotčenější Hannah.

Archie si otázky nevšímal a dodal: „Lidi tady líbají i ty, co neznají.“

„Samozřejmě na tváře, ne na ústa,“ dodala Beth, „a jen v neformálním prostředí.“ Pohodila hlavou a odhrnula vlasy z obličeje. „Ve Francii je to tradice.“

Hannah byla čím dál naštvanější. Nejenže ji měly děti za šmudlu, ještě si ke všemu myslely, že je kulturně natvrdlá. „*La bise*,“ řekla, aby jim dokázala, že se mylí.

„Cože?“ podivila se Beth.

„*La bise*. Tak se říká těm polibkům.“ Hannah viděla, že jí ti dva nevěří.

Archie vytáhl z kapsy mobil a něco natukal na displej. „No jo, je to správně.“

Hannah se zasmála. Ovšemže, jinak by to neříkala.

Natočil mobil k Beth. „Podívej.“

Beth při čtení přimhouřila oči, zjevně nechápala, jak to máma může vědět. „Já myslela, že je chytrý spíš táta.“

„Nejsem úplně pitomá,“ zabručela Hannah.

„Ne, ale fakt je, že nikam nejezdíš, aby ses tyhle věci dověděla,“ řekla Beth.

„Vlastně neděláš skoro nic,“ nechal se slyšet Archie.

Hannah netušila, jak se mohl rozhovor stočit od značkových obchodů a senzačních jachet k tomu, že je nevzdělaná trubka. Napřímila se na židli. „Tak vás příjemně potěší, že jsem se přihlásila na benefiční běh,“ prohlásila bez rozmýšlení. „Teď už mi dáte pokoj?“

Jen co ta slova vypustila z úst, okamžitě litovala. Až dosud se běhu nehodlala účastnit, což dala Mel a Liv jasně najevo. Nechápala, proč jí najednou připadá nutné ohromit vlastní děti, a v duchu se proklínala, proč radši nedrží klapačku.

„Cože, ty?“ podivila se Beth.

„No to chci teda vidět,“ uchechl se Archie.

Hannah se při těch posměšných poznámkách zarazila. Nedocházelo jí, kdy se stalo, že si jí děti přestaly vážit. „Čemu se smějete?“

„Mami, ani nedoběhneš autobus, natož abys běhala pro peníze,“ řekla Beth.

Dcera možná měla pravdu, ale Hannah jí to nehodlala vykládat.

„Navíc nemáš sportovní boty,“ podotkl Archie.

Hannah věděla, že vzhledem ke všemu ostatnímu je tohle nejmenší problém.

„Co je tu tak legračního?“ zeptal se Carl, který se najednou objevil vedle nich.

„Máma se přihlásila na benefiční běh,“ sdělila mu Beth.

Carl se na Hannu podíval, jako kdyby se zbláznila. „Vážně? Proč? Neříkala jsi, že si chceš celý měsíc válet šunky?“

„Proč ne?“ Hannah se snažila, aby to znělo bezstarostně, a přitom si představovala, jak lapá po vzduchu a z posledních sil se plazí do cíle.

„Nemá to důvod,“ odpověděl Carl, ačkoli nikdy neuměl skrývat skutečné pocity. Ta vyhlídka mu zjevně připadala stejně směšná jako Beth a Archie.

Hannah věděla, že nejde o úmyslné urážení, ale jejich reakce ji přesto bořily. Ano, Carl nejspíš vydělává haldu peněz a díky závratné kariéře může dětem dopřát senzační dovolenou a brát je do skvělých podniků, ale všichni přece vědí, že to byla ona, kdo Beth a Archieho po všechny ty roky živil a staral se o ně.

Pomáhala jim s domácími úkoly, ošetřovala je, když byli nemocní. Vozila je na sportovní a hudební akce a zase domů, dělala jim taxikářku, kdykoli trávili čas s kamarády. A přitom měla práci na plný úvazek. Sklesle si pomyslela, že asi není žádný div, pokud v ní vidí nudnou a předvídatelnou ženskou.

Dál se dívala, jak se ti tři baví, nejistá, jak má reagovat. V předchozích šedesáti vteřinách se v podstatě dozvěděla, že je nekulturní, neinformovaná a líná. Nepřipadala si jen směšná, najednou měla pocit, že je úplný outsider.

Což jim ovšem neřekla. Rozhodně nechtěla dětem kazit prázdniny. „Musím končit,“ prohlásila. „Jděte se přichystat k obědu.“

Jakmile se rozloučili a Beth a Archie se hrnuli pryč, Hannah dál zírala na displej, z něhož náhle zmizely jejich obličej. Cítila, jak v ní kypí vzdor, popadla telefon a zuřivě natukala textovku. „Já vám ukážu,“ utrousila na adresu Beth, Archieho a Carla, než ji odeslala Mel a Liv.

Re: běh

V textovce stálo: *Jdu do toho!*

Přeložila Blažena Kukulišová